

БЛАГОСЛОВЕНЪ ГОСТЪ

Бѣше презъ нощѣта срещу Нова година. У чичо Мартинови тъкмо се канѣха да вечерятъ. Голѣмото момиче поливаше на чичо Мартинъ да си измие ржцетѣ, а по-малкитѣ бѣха наклѣкали около зачервенената гореща баница и гадаеха, кому какво ще се падне. Въ коритѣ имаше сложена сребърна пара, наречена за кжщата, и дрѣнови пржчици за нивитѣ, за воловетѣ, за кошарата съ овцетѣ, пчелина и други нѣща.

Чичо Мартинъ избърсваше ржце, когато навѣнъ залаяха псетата и се чу викъ отъ къмъ портата. Домакинътъ скочи да види, кой е.

Предъ портата стоеше чуждъ човѣкъ. Това бѣше дѣдо Матейко — просякътъ. Тръгналъ рано отъ съседното село, изгубилъ пжтя изъ снѣга и мъглата и сега молѣше да го прие-

матъ да ношува при тѣхъ.

— Влѣзъ, дѣдо Матейко, влѣзъ! — викаше чичо Мартинъ, като въвеждаше въ кжщи стареца. Тъкмо на време идвашъ. Ето и вечерята е готова, и млинъ те чака. Стори мѣсто, жено, да се сгрѣе човѣкътъ, че е премръзналъ! — обърна се той къмъ жена си.

*

Стрина Мартиница отстжпи, но погледна мжжа си недоволно и му пошушна:

— Откжде пѣкъ се взе тъкмо сега! Какво ще го правимъ?

— Нищо, — отвърна домакинътъ, — ще го настанимъ Гостъ ни е. Отъ Бога е пратенъ.

Старецътъ се подсуши, сгрѣ се, поотпустна се. Сложиха вечерята. Дойде редъ и до баницата. Мартиница се мръщѣше. Тя пакъ пошушна на мжжа си: